

SADRŽAJ:

1.UVOD.....	2
2.SLOBODA KRETANJA LICA.....	3
3.SLOBODA KRETANJA GRAĐANA.....	4
4.PITANJA VIZA, AZILA, IMIGRACIJE.....	5
5.PRAVO NA ULAZAK I BORAVAK.....	7
6.OGRANIČENJA SLOBODE KRETANJA.....	9
7.SLOBODA VRŠENJA USLUGA.....	10
8.ZAKLJUČAK.....	12
9.LITERATURA.....	13

1.UVOD

Sloboda kretanja u pravu Evropske unije (EU) podrazumeva pravo državljana država članica EU, tj. građana Unije, da prelaze unutrašnje granice Unije oslobođeni formalnosti koje su predviđene za strance – državljane trećih država i da borave na teritorijama drugih država članica, koje nisu zemlja njihovog porekla, bez ikakve diskriminacije koja bi proizilazila iz državljanstva.

Sadržaj koncepta slobode kretanja u pravu EU se postepeno širio od prvobitnog prava unutrašnjeg tržišta do ličnog i osnovnog prava građana Unije. Ali ovaj proces, koji podrazumeva i širenje komunitarne nadležnosti u oblasti koju politika slobode kretanja podrazumeva, nije učinio pravo na slobodno kretanje građana Unije neograničenim i neuslovljenim pravom. Na današnjem stupnju razvoja evropske integracije, građani Unije koji borave u drugim državama članicama su, u pogledu režima slobode kretanja koji se na njih primenjuje, još uvek privilegovani stranci.

Najširi pravni osnov slobodnog kretanja lica i nadležnosti organa Zajednice u ovoj oblasti, predstavlja načelni stav člana 6 Ugovora o osnivanju EEZ iz 1957.godine (Rimskog ugovora, danas je to član 12) koji zabranjuje svaku diskriminaciju po osnovu državljanstva u okviru primene ovog Ugovora i koji ovlašćuje Savet da donosi propise u tom cilju.

I nacelo slobode vršenja usluga, kao i druga osnovna nacela, ima za cilj da pomogne uspostavljanje i funkcionisanje unutrašnjeg tržišta. Pored ovog globalnog znacaja za Zajednicu, usluge imaju i prakticni znacaj za konkretne privredne subjekte država članica.

2.SLOBODA KRETANJA LICA

„Slobodno kretanje lica“ je u prvoj fazi razvoja evropske integracije (od 1957. do sredine 80-tih godina) isključivo privredno-pravno načelo koje ima za cilj ukidanje prepreka kretanju ljudi kao faktora proizvodnog procesa i stvaranje zajedničkog tržišta radne snage, roba, usluga i kapitala zemalja članica EEZ.

„Slobodno kretanje lica“ je dakle, jedno od osnovnih načela međudržavn ekonomske integracije u stupnju razvoja koji se naziva zajedničko tržište.¹ Rimski ugovor propisuje da je uspostavljanje zajedničkog tržišta (common market), uz postepeno usklađivanje ekonomskih politika država članica jedno od osnovnih sredstava ostvarenja „harmoničnog privrednog razvoja“, kao opšteg cilja evropske integracije (član 2). Sam Ugovor ne definiše pojam zajedničko tržište, ali propisuje da se delatnosti Zajednice ostvaruju ukidanjem između država članica prepreka za slobodno kretanja robe, radne snage, usluga i kapitala (član 3/c, danas član 3/1/c). Tek će Jedinstveni evropski akt povezati ova dva elementa definicije. Naime, Jedinstveni evropski akt je „zajedničko tržište“ preimenovao u „unutrašnje tržište“ (internal market), definisao ga kao područje bez unutrašnjih granica na kome su obezbeđeni slobodno kretanje lica i promet robe, usluga i kapitala, i propisao da će u cilju njegovog postepenog uspostavljanja Zajednica doneti mere do 31. decembra 1992. godine. Sadržaj ove odredbe (član 13 Jedinstvenog evropskog akta, uveden u Ugovor o osnivanju EEZ kao član 8A, posle revizije izvršene Ugovorom iz Maastrichta, to je član 7A, a posle revizije izvršene Ugovorom iz Amsterdama, tj. danas to je član 14) nije se menjao, ali se menjao postupak odlučivanja organa Zajednice po ovom pitanju: osnovni legislativni postupak (odlučivanje samo Saveta) je,

od Jedinstvenog evropskog akta, postupak saradnje (proširena ovlašćenja Parlamenta u odlučivanju) i najzad, od Ugovora iz Amsterdama to je postupak saodlučivanja (zajedničko donošenje odluka Saveta i Parlamenta).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com